

ת"פ 62887/03/22 - מדינת ישראל - לשכת תביעות נגב ע"י נגד שלום בן אשר מחרט (עציר) ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע

ט' חשוון תשפ"ג
03 נובמבר 2022

ת"פ 62887-03-22 מדינת ישראל נ' מחרט(עציר)

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - לשכת תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד לי מגן
נגד	
הנאשם	שלום בן אשר מחרט (עציר) ע"י ב"כ עו"ד יוסי הכהן

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של פציעה כשהעברין מזוין, בניגוד לסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן כא/1, בין הנאשם לבין ש"ש (להלן: "המתלונן") קיימת היכרות מוקדמת.

בתאריך 25.03.22, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, הגיע הנאשם לביתו של המתלונן, ברח' באר שבע (להלן: "הבית"), שם הם עישנו ביחד.

מיד לאחר המתואר לעיל, לקח הנאשם הנאשם חפץ חד, אשר היה מונח על השולחן בסלון באותו הזמן, והשייך למתלונן (להלן: "החפץ החד") ואז יצא מהבית.

בהמשך לאמור לעיל, ולאחר זמן קצר, שב הנאשם לבית ונכנס אליו מבעד לדלת שלא היתה נעולה.

באותו מעמד, התקרב הנאשם למתלונן, בעודו אוחז בחפץ החד, וניסה לדקור את המתלונן בבטנו, אך המתלונן הסיט את ידו של הנאשם וכתוצאה מכך, מעד המתלונן ונפל על הרצפה בבית.

מיד ובסמוך לכך, שב הנאשם והתקרב למתלונן, ובעודו אוחז בידו בחפץ החד, דקר את המתלונן ברגלו.

במעשיו המתוארים לעיל, פצע הנאשם את המתלונן, באמצעות החפץ החד, וגרם לו בכך לחבלות בדמות נקב קטן של 0.50 ס"מ מעל אספקט מדיאלי של ירך שמאל ללא דימום פעיל, וחתך נוסף מעל השוק פרוקסימאלית שטחי ללא דימום פעיל, אשר נסגר בסיכה, והמתלונן נזקק לקבלת טיפול רפואי בבית החולים.

מיד ובסמוך למתואר, נמלט הנאשם מהבית.

בין הצדדים נערך הסדר, אשר לא כלל הסכמה לענין העונש, במסגרתו תוקן כתב האישום, והנאשם הודה והורשע בעבירה שבכתב האישום המתוקן.

מכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, ראיות כדלקמן:

- גיליון רישום פלילי של הנאשם (ת/1) - לחובת הנאשם, הרשעה בעבירות של תקיפה סתם, איומים והפרת הוראה חוקית;
- גזר דין ת"פ 50061-07-19 מיום 10.05.20 (ת/2) - על הנאשם הוטלו, בין היתר, 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת איומים ו/או אלימות וכן התחייבות בסך 1,000 ₪, שלא לעבור עבירת אלימות ו/או איומים למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר. גזר הדין הוגש להוכחת מאסר מותנה בר הפעלה והתחייבות להימנע מעבירה;
- תמונות החבלות שנגרמו למתלונן (ת/3);
- מסמך סיכום רפואי - שחרור מהמלר"ד בנוגע למתלונן (ת/4).

ההגנה הגישה, לענין העונש, חוות דעת פסיכיאטרית מיום 04.04.22, אשר הוזמנה במסגרת הליך המעצר של הנאשם(נ/1) - הנאשם מוכר למחלקה הפסיכיאטרית משנת 2019, אובחן בעבר, במהלך מעצרו הקודם, כחולה סכיזופרניה, כאשר ברקע שימוש בסמים ואלכוהול. בעקבות אבחנה זו גם אושפז מספר פעמים. עם הטיפול באשפוז, היה מתארגן במהירות והביטויים הפסיכוטטיים היו חולפים חלקית או לחלוטין. בעת עריכת חוות הדעת הנוכחית, התרשם עורך חוות הדעת, פרופ' זאב קפלן, כי הנאשם נוקט בהתנהגות מניפולטיבית ונהג לדווח על תסמינים פסיכוטטיים על מנת

להתאשפז והטיל ספק באבחון הקודם כחולה במחלת נפש.

בכל מקרה, התרשם עורך חוות הדעת, כי הנאשם אינו מצוי במצב פסיכוטי פעיל, כי התנהגותו לא נבעה כתוצאה מקיומם של תסמינים כלשהם, אשר פגעו ביכולתו להבין את טיב מעשיו והפסול שבהם, כי שיפוטו תקין וכי היה אחראי למעשיו בעת האירוע נשוא כתב האישום.

בנוסף, התרשם עורך חוות הדעת, כי הנאשם מסוגל לעקוב אחר הדיון בבית המשפט ולשתף פעולה לצורך הגנתו. לפיכך - נמצא כשיר לעמוד לדין.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה בכתב (ת/5) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה, כי הנאשם פגע פגיעה משמעותית בערכים המוגנים של זכות האדם להגנה על שלומו ועל שלמות גופו ותחושת הביטחון בכל מקום בו נמצא.

התביעה טענה, כי בשנים האחרונות, ישנה עליה מדאיגה בעבירות אלימות, המסתיימות, לעיתים, בפגיעות קשות ואף אובדן חיים.

התביעה ציינה לחומרה, את פער הגילאים המשמעותי בין הנאשם, צעיר יליד שנת 2000, לבין המתלונן, אדם מבוגר בן כ-66, אשר נעזר בהליכון.

התביעה הדגישה הנזקים הרפואיים שנגרמו למתלונן, אשר נזקק לטיפול רפואי ותרופות, והדגישה את פוטנציאל הנזק ממעשיו של הנאשם, אשר ניסה לדקור את המתלונן אף בבטנו.

התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 10 ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

התביעה ביקשה לקחת בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעה בעבירות איומים ואלימות, כאשר לחובתו אף מאסר מותנה בר הפעלה והתחייבות ברת הפעלה, אשר לא הרתיעו אותו מלעבור את העבירות.

התביעה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של מתחם הענישה אליו עתרה.

התביעה עתרה להפעיל את המאסר המותנה וההתחייבות מגזר הדין ת/3, במצטבר לכל עונש שיוטל בתיק זה.

כן עתרה התביעה, להטלת מאסר מותנה מרתיע, פיצוי משמעותי למתלונן, קנס והתחייבות להימנע מעבירה.

ההגנה טענה, כי הנאשם הודה במסגרת הסדר, אשר כלל תיקון כתב האישום, בשל קשיים ראייתיים.

ההגנה טענה, כי יש לאבחן את ענינו של הנאשם דנן ממקרים אחרים, בהם הורשעו נאשמים שונים בפציעה, תוך שימוש בסכין, וזאת לאור תיקון כתב האישום, בו מיוחס לנאשם שימוש ב"חפץ חד" בלבד.

ההגנה הפנתה לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה מטעמה וטענה, כי יש לייחס משקל מצבו הנפשי של הנאשם בעת מתן גזר הדין.

ההגנה טענה, כי אין רלוונטיות לפער הגילאים בין הנאשם למתלונן, וכי בכל מקרה, החבלה שנגרמה למתלונן היתה שטחית.

ההגנה טענה, כי אין להחמיר עם הנאשם רק בשל הסיבה שבחר לא לעבור אבחון בשירות המבחן למבוגרים.

ההגנה טענה, כי הענישה ההולמת היא 6 עד 10 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלת המאסר המותנה.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי טרם מעצרו לא עבד והתקיים מקצבת ביטוח לאומי.

דין והכרעה

העבירה שעבר הנאשם היא בעלת מאפייני חומרה - המתלונן הותקף בביתו, סתם כך; הנאשם נטל חפץ חד מביתו של המתלונן, יצא מהבית, שב לבית ואז ניסה לדקור את המתלונן בבטנו ואף דקר אותו ברגלו, כשבין הניסיון לבין הדקירה, נפל המתלונן לרצפה והיה בידי הנאשם לחדול ממעשיו; למתלונן נגרמו חבלות מהפגיעה, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

מעשי הנאשם פגעו בזכותו של המתלונן לשלמות גופו; כבודו; בטחונו בביתו - מבצרו.

מעשי הנאשם גרמו, כאמור לעיל, לנזקים גופניים למתלונן, המדברים בעד עצמם, כפי העולה ממוצגי התביעה ת/3 - ת/4.

לא אחת, הדגיש בית המשפט העליון את תפקידו של בית המשפט במאבק נגד האלימות הפושה בחברה ועל החשיבות להעניש בחומרה את אלו הפונים לדרכי אלימות.

לענין זה, ראו ע"פ 8991/10 **מכבי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה (ההדגשה אינה במקור).

כן, ראו ע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם במאגרים):

האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 **מדינת ישראל נ' רייכמן**) (פורסם בנבו, 7.2.2005), שישקפו ערכים של תגמול והרתעה.

מתחם הענישה

להלן, תובא סקירה של מדיניות הענישה הנוהגת. בחלק מהמקרים - הועמדו נאשמים לדין בגין סעיפי עבירה אחרים, אך באופן כללי - קיים דמיון בין האירועים:

· ע"פ 379/15 **לוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - המערער הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בין המערער למתלוננים התעורר ויכוח, במהלכו משכו האחד בצווארון של השני. הנוכחים במקום הפרידו בין השניים וכל אחד מהם שב למקומו. לאחר מכן, נטל המערער בקבוק בירה והטיח אותו בעוצמה בפניו של המתלונן. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן חתכים בפנים, שבר בארובת עין שמאל עם שקיעת קשת זיגומטית, והגבלה בתנועת הפה. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 30 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי; פיצוי בסך 10,000 ₪ למתלונן. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

רע"פ 9037/14 **בן קסוס נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - המערערים הכו את המתלונן מחוץ למועדון באגרופים ובעיטות, תוך שהם מקללים אותו. למבקש נגרמו פגיעות בטחול ובלבלב והוא פונה לבית חולים. בית משפט השלום עמד על נסיבותיהם האישיות של הנאשמים - היות הנאשם 1 ללא עבר פלילי; היות הנאשם 2 בעל עבר פלילי; הנאשם 1 נדון ל-11 חודשי מאסר בפועל והנאשם 2 נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הוטלו על כל אחד מהנאשמים 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעברו עבירת אלימות, וכן, חיוב בסך ₪ 10,000 פיצוי למתלונן. ערעורם של הנאשמים לבית המשפט המחוזי ולבית המשפט העליון - נדחו.

ת"פ 34230-02-20 **מדינת ישראל נ' עתאיקה ואח'** (פורסם במאגרים) - נאשמים, אשר תקפו בצוותא את המתלוננים, קטינים, תוך שימוש בידיים חשופות ואף בקבוקי זכוכית. למתלוננים נגרמו חבלות רבות והם נזקקו לטיפול רפואי. בין הצדדים נקשר הסדר טיעון, במסגרתו, הגבילה עצמה המאשימה לטעון ל-25 חודשי מאסר בפועל, והוסכם, כי כל אחד מהנאשמים, יפצה המתלוננים בסך של ₪ 17,000. כן, הוסכם, כי לנאשם 2 קיים מאסר מותנה בר הפעלה. בית משפט זה גזר על כל אחד מהנאשמים 20 חודשי מאסר בפועל, הפעל מאסר מותנה לנאשם 2, מאסר מותנה, פיצוי בסך ₪ 21,000 לכל אחד מהנאשמים.

בעת קביעת מתחם הענישה, על בית המשפט לקחת בחשבון את הערכים שנפגעו; מידת הפגיעה בהם; הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; הנזקים שנגרמו בעקבות העבירה; מדיניות הענישה הנוהגת, תוך שינויים מתאימים למקרה דנן; ושיקולים נוספים.

במקרה דנן, בו נטל הנאשם חפץ חד מביתו של המתלונן (אמנם, בהתאם לכתב האישום המתוקן, לא פורט טיבו של ה"חפץ החד", אך לנוכח המפורט בכתב האישום, ברי, כי המדובר בחפץ שבאפשרותו לפצוע ולגרום לחבלה); עזב את הבית; חזר לבית; ומסיבה שאינה ברורה החל לדקור את המתלונן, ואף פצע אותו; הגם שבית המשפט סבור, כי היה מקום לקבוע מתחם ענישה גבוה יותר, יסתפק בית המשפט בעתירת התביעה ויעמיד את מתחם הענישה כך שינוע בין 10 ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית בתוך המתחם

לחובת הנאשם, הרשעה קודמת בעבירות אלימות, בגינה אף ריצה עונש מאסר בפועל בין כתלי אסורים.

אם לא די בכך, הנאשם עבר את העבירה דנן, שעה שתלוי ועומד מעליו מאסר מותנה.

כל אלה - לא היה בהם להרתיע את הנאשם.

ההגנה הגישה חוות דעת פסיכיאטרית, אשר הוגשה במסגרת הליך מעצרו של הנאשם, וביקשה להתחשב במצבו הנפשי בעת גזירת דינו.

בחוות הדעת נמסר, כי הנאשם אובחן, בעבר, כלוקה בסכיזופרניה. אולם, עורך חוות הדעת הפסיכיאטרית מצא לציין, מספר פעמים בחוות הדעת, כי לסברתו, הנאשם מתחזה לחולה.

בעמ' 4 לחוות הדעת נמסר: "אינו סובל ממחלת נפש, התנהגות מניפולטיבית ורצון להשגת רווח משני. משתמש בחומרים פסיכו-אקטיביים. ללא עדות למצב פסיכוטי בעת העבירות".

בעמ' 5 לחוות הדעת נמסר: "לגבי הקולות, מסר כי משתמש בהם על מנת לא להיות ברחוב".

בעמוד האחרון לחוות הדעת נמסר: "בחלק מבדיקותיו התחזה לחולה נפש, מניפולטיבי ומגמתי, מסר על קולות ועל אירועים שלא היו. בהמשך הודה ששתמש ב"קולות" על מנת להתאשפז ולא להיות ברחוב כמו גם פחד מהכלא והתחזה לחולה תוך שקרים והמצאת תסמינים נפשיים. עולה שאלה לגבי האבחנה כסכיזופרניה".

מחוות הדעת שהוגשה מטעם ההגנה, עולה, אם כן, תמונה שונה לחלוטין מזו שניסתה ההגנה להציג בפני בית המשפט ואין לשלול העובדה, כי הנאשם עושה שימוש באבחנות השגויות שנקבעו לגביו בעבר, במטרה לחמוק מן הדין.

לזכות הנאשם, תילקח הודאתו באשמה ונטילת אחריות מצדו.

בית המשפט מקבל טענת ההגנה, כי אין להביא בחשבון, לחובת הנאשם, את העובדה, כי בחר שלא לעמוד בקשר עם שירות המבחן למבוגרים. אלא, שבשל עובדה זו, אין לפני בית המשפט פרוגנוזה כלשהי, המלמדת על הפנמת הפגם והכשל הערכי במעשיו של הנאשם ואין אינדיקציה על כך, שפחתה מסוכנותו לעתיד.

לאור כך - לא ניתן להקל עמו באופן בו יקל בית המשפט וישיט את ידו, במקרים המתאימים, בהם עברו נאשמים הליך טיפולי משמעותי שהביא להפחתת ה/פוטנציאל הסיכון מהם כלפי החברה וכלפי נפגעים פוטנציאליים נוספים.

במכלול השיקולים, ייקבע עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של מתחם הענישה, אולם, לא בתחתיתו.

בנוסף, יופעל המאסר המותנה מגזר הדין ת/3, אך לאור הודאתו באשמה של הנאשם, לפני משורת הדין, תינתן הקלה מסוימת בכך, שמחציתו של מאסר זה, תרוצה בחופף לעונש המאסר שיוטל.

עוד מוצא בית המשפט להפעיל את ההתחייבות מגזר הדין ת/3, כמתחייב.

בית המשפט מוצא להטיל מאסר מותנה מרתיע, לבל ישוב הנאשם על מעשיו.

בית המשפט מוצא להטיל פיצוי לטובת נפגע העבירה, אשר יגלם את הפגיעה בו ואת הסבל שנגרם לו.

לאור נתוני הנאשם, לפנים משורת הדין, לא יושת עיצום כספי מסוג קנס.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טענות הצדדים על פה; עיין בטענות המאשימה בכתב; עיין בראיות לענין העונש; עיין בפסיקה שהוגשה מטעם הצדדים; ולאחר ששמע דברו האחרון של הנאשם; גוזר על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר בפועל;

ב. הפעל מאסר על תנאי מגזר הדין ת/2, כך שחציו ירוצה במצטבר לעונש שהוטל בסעיף א' לעיל, והיתרה - בחופף;

ג. סך הכל, ירצה הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה בלבד, על פי רישומי שב"ס;

ד. 9 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', סימנים א', ד' או ח';

ה. הפעל התחייבות בסך 1,000 ₪ מגזר הדין ת/3, או 7 ימי מאסר תמורתה;

ו. פיצוי לנפגע העבירה, ע.ת. 9 בכתב האישום בסך 2,500 ₪;

ז. ההתחייבות והפיצוי ישולמו ב-7 תשלומים רצופים ושווים, החל מיום 15.12.22 ועד לחודש העוקב. לא יועבר אחד התשלומים במועד - תועמד היתרה לפירעון מיידי.

הודעה זכות ערעור.

ניתנה היום, ט' חשוון תשפ"ג, 03 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.